

af retten til suppleringsarv, og at dette vil indebære, at forsikringsselskabernes livrenteordninger får en ubegrundet fortrinsstilling i forhold til pengeinstitutternes ratepensioner. Som anført under pkt. 3.2.3. skyldes udvalgets forslag om denne forskelsbehandling bl.a. de vanskeligheder, der er forbundet med at værdiansætte sådanne ordninger, fordi værdien af ordningerne afhænger af, hvor længe den længstlevende lever.

Justitsministeriet foreslår imidlertid, at løbende, livsbetingede ydelser skal indgå ved beregningen af suppleringsarv. Baggrunden herfor er, at også beløb, der kommer til udbetaling efter en ordning med løbende livsbetingede ydelser på samme måde som andre forsikrings- og pensionsydelser mv. tjener til den længstlevende ægtefælles forsørgelse. Får den længstlevende ægtefælle udbetalt en løbende livsbetinget ydelse, mindskes behovet for den sociale beskyttelse, som ligger til grund for reglen om suppleringsarv. Hertil kommer, at det er muligt at foretage en opgørelse af værdien af en ordning med løbende, livsbetingede ydelser beregnet på grundlag af den sikredes gennemsnitlige restlevetid (alderspensionstilsagn). En sådan beregning af f.eks. en livrente kan det bl.a. komme på tale at foretage ved et egentligt skifte i anledning af separation og skilsmisse efter reglerne i §§ 16 b – 16 h i lov om ægteskabets retsvirkninger, der blev indsat i loven ved § 1, nr. 1, i lov nr. 483 af 7. juni 2006 om ændring af lov om ægteskabets retsvirkninger og lov om skifte af fællesbo mv. (pensionsrettigheders behandling ved død samt ved separation og skilsmisse).

Der henvises til lovforslagets § 11, stk. 2 og 3, og bemærkningerne til disse bestemmelser.

Justitsministeriet kan tiltræde Arvelovsudvalgets forslag om, at en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle skal have mulighed for til vurderingsprisen at overtage et aktiv, der har en særlig erindringsværdi for den pågældende.

Der henvises til lovforslagets § 11, stk. 4, og bemærkningerne til denne bestemmelse.

3.3.4. Ægtefællens adgang til overtagelse efter vurdering

Som anført i pkt. 3.2.4. foreslår udvalget, at den længstlevende ægtefælles fortrinsret til at overtage aktiver af den førstafdøde ægtefælles fuldstændige særøje skal være begrænset af, at en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle skal have fortrinsret til at overtage et aktiv, der har en særlig erindringsværdi for den pågældende, medmindre aktivet er omfattet af ægtefællens forlodsret efter lovforslagets § 11, stk. 1, dvs. ægtefællens ret til forlods at udtage genstande til

personligt brug, for så vidt genstandene ikke står i misforhold til boets midler, samt genstande til mindreårige børns brug. Justitsministeriet er enig heri, men finder at særlivsarvingens ret yderligere bør begrænses, således at særlivsarvingen heller ikke har fortrinsret til at overtage ægtefællernes hidtidige fælles bolig, selvom den har en særlig erindringsværdi for den pågældende. Det er ikke rimeligt, at de legale regler fører til, at en længstlevende ægtefælle bør fraflytte den hidtidige fælles bolig i denne situation, som dog formentlig vil forekomme meget sjældent i praksis.

Justitsministeriet kan i øvrigt tiltræde udvalgets overvejelser om udformningen af reglerne om den længstlevende ægtefælles adgang til at overtage boets aktiver efter vurdering, herunder den foreslåede nye regel om udløsningsret ved overtagelse efter vurdering af et aktiv, som ægtefællen ejer i sameje med afdøde, og som er fuldstændigt særøje i boet.

Der henvises til lovforslagets §§ 12-14 og bemærkningerne til disse bestemmelser.

4. Svogerskabsarv

4.1. Gældende ret

Hvis ægtefællen har arvet hele boet efter arvelovens § 7, stk. 1, følger det af § 7, stk. 2, at boet efter længstlevende ved dennes død skal deles med halvdelen til hver af ægtefællernes arvinger. Dette gælder dog kun, hvis længstlevende ikke efterlader sig livsarvinger og ikke har indgået nyt ægteskab. Er der kun arvinger efter den ene af ægtefællerne, arver disse hele boet. Reglen gælder som udgangspunkt kun, hvis længstlevende har arvet førstafdøde i henhold til loven og ikke i henhold til testamente.

Delingsreglen i § 7, stk. 2, er ikke til hinder for, at længstlevende kan råde over hele boet ved testamente, jf. § 7, stk. 3. Har længstlevende kun delvist rådet over sin efterladte formue ved testamente, beror det på en fortolkning af testamentet, om delingsreglen i § 7, stk. 2, finder anvendelse.

Det følger af § 7 b, stk. 2, sidste pkt., at reglerne i § 7, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse, når længstlevende har udtaget boet efter reglen om suppleringsarv. § 7, stk. 2 og 3, finder imidlertid kun anvendelse, når ægtefællerne er barnløse. Efterlod førstafdøde sig livsarvinger, og har længstlevende udtaget boet efter reglen om suppleringsarv, således at førstafdødes livsarvinger ikke har fået nogen arv, finder § 7, stk. 2 og 3, ikke anvendelse, og førstafdødes livsarvinger får derfor ikke del i arven efter længstlevende, jf. Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, s. 55.

Der henvises til betænkningen s. 55.